

Vanuit de verzameling

“Als ik verdrink, mag jij mijn verzameling walnoten hebben,” zei Dirk tegen Habijt. Dirk was inderdaad bezig te verdrinken, maar Habijt gaf geen antwoord. Uit verontwaardiging, want Habijt vond dat Dirk hem goed genoeg moest kennen, om te weten dat hij een hekel had aan verzamelingen.

Vanuit de verte sloeg een donkerharige vrouw het tafereel gade. Ze had een hond aan een riem en een ijsje aan een stokje. Het ijsje smolt druppelsgewijs de bek van de hond in. Zonder aanleiding wendde ze haar hoofd af en gaf een ruk aan de riem. De hond gromde, blokkeerde en zette zich schrap. De dame pakte een schaar uit haar jaszak, beledigde de hond en knipte de riem in twee stukken.

Vanuit de verte sloeg een man, staand naast zijn dure auto, het tafereel gade. Hij had schoenen aan van sukadeleer en was verontwaardigd dat ze modderig waren geworden. Dat kwam doordat het pas had geregend, maar dat begreep die man niet, die nogal dom was. Net als zijn vrouw, die iets minder, maar nog steeds dom was. Zijn vrouw zat thuis op de bank, te wachten op de bezorger van bijzondere stukken, met wie ze een heimelijke affaire wenste te beginnen.

Vanuit de verte sloeg een man zijn vrouw en zijn vrouw dit tafereel gade. De vrouw gilte bij elke slag: “Harder! Harder!” En de man zuchtte bij elke slag: “Hou op! Hou op!” Hij begon te huilen en liet zijn vrouw zijn gebroken nagel zien. De vrouw draaide zich om en zette het op een lopen. Onderwijl was Dirk verdronken en had Habijt zijn walnotenverzameling mondeling verkleind, want Habijt had een hekel aan verzamelingen.

7even-1-7; NEGEN-1-2nulnul7